

Павелъ не остана при него, отмѣна да му е на старини — все му нѣкакъ додражаваше. Хвалбата всѣкога гали, а кога е за роденъ синъ, като че е още по-гальовна. И колкото Мждреца да негодуваше въ душата си, че Павелъ го отъ първа поддръжка остави, при похвалитѣ забравяше поддръжката.

— И сега? — спущаше се завеса предъ очитѣ му, кога за сина си мисль го обземе.

— Какъ ще излѣза на пжтя? — Какъ да влѣза въ крѣчма? И какво ще кажа, кога ме запитатъ?

— Всѣко чудо за три дни! — го успокояваше Макавей.

Ала и това не докарваше миръ на поболѣлия баща.

И когато Макавей си отиде, Никола Мждреца се отпусна